

Erdem 1 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Temmuz 2015

Alarm çalmadan açtı gözlerini. Gecenin bir yarısı yatsa bile öylesine kanıksamıştı ki erkenden uyanmayı. Doğruca mutfağa yöneldi. Kendine gelmesi için acilen kafeine ihtiyacı vardı. Sert bir kahve görürdü işini. Ocağa su koyup bu sefer banyoya girdi. Başını öylesine ağrıyordu ki... Ayağına takılan bir bez parçasıyla son anda kurtardı kendini yere kapaklanmaktan. Uzanıp dokundu yerdeki bez parçasına. Saten bir gecelikti ayağına dolanan.

“Yine mi?” diye geçirdi içinden. Raftaki parfüm şişesine ilişti gözü bu sefer. Usulca kokladı bu tahrik edici kadın kokusunu. Başındaki ağrı daha da şiddetlendi. Bu sefer yerdeki lekelerle takıldı gözü. Üç beş damla kurumuş kan lekesi. “Kahretsin!” dedi.

Belli ki malum gecelerden birini daha yaşamıştı. Kim bilir hangi idüğü belirsiz konuktu evine misafir olan. İyi de ne konuktan ses vardı ne de yerdeki kan lekelerinin kime ait olduğu hakkında bir fikri. Gayri ihtiyari üstünü başını yokladı. Ne bir kesiğe rast geldi ne de bir yaraya...

Mutfaktan gelen sesi duyup tekrar mutfağa yöneldi. Kahve suyu hazırda bile. Mutfak setinin üzerindeki ilaç kutusundan üç draje alıp bir hamlede yuttu.

Bir haftadır uyguladığı ilaç tedavisinin son evresiydi bu gün. Normalde bir draje alması gereken ilaçtan üç tane olsa bile her hangi bir yan etki hissetmiyordu.

“Yeni bir reçeteye ihtiyacım var.” diye geçirdi aklından. Allah’tan çalıştığı özel hastanede yoğun bir denetim yoktu da istediği ilacı kolayca tedarik edebiliyordu.

Mesleğinin ilk yıllarında bir kaç kere uyarı almıştı şikayet üzerine ama ilaç bağımlılığını üstesinden gelememişti bir türlü.

“Depremde göçük altında kaldığımdan beri...” bahanesi sığındığı en bariz gerekçeydi. Uyuma güçlüğü çekmesi bir yana zaman zaman gelen ataklar hayatını yeteri kadar zora sokmuştu. Yalanlarına ve bağımlılığına geçirdiği bu kılıf sayesinde insanlar ona sempati ve acıma duyguları ile yaklaşıyor ve fazlasıyla hoşgörü gösteriyorlardı. Bu sayede işi kolaylaşıyordu büyük oranda.

Avuç avuç aldığı ilaçların yanı sıra inanılmaz kafein tüketimi fazlasıyla araz yaratsa da vücudunda ve beyninde, memnundu halinden. Uyuması gereken sürenin üçte biri yetiyordu uykudan aldığı gıdaya. Bir o kadar allak bullaktı gerek kafası gerek hayatı.

Geceye takıldı aklı yeniden. Kim bilir kim ile beraber olmuştu. Hatırlamadığı kaçınıcı geceydi son zamanlarda canını fazlasıyla sıkan. Geceliğin ve banyodaki kan izlerinin kime ait olduğu yine meçhul ve gizemli bir ayrıntı idi cevabını bulmakta zorlandığı.

İlaç ve kafein etkisini göstermeye başlamış ve baş ağrısı aynı oranda hafiflemişti.

Yine yoğun bir gün onu bekliyordu. Kim bilir hangi aklı evvel hasta yine ne dert yanacaktı o uzun terapi saatleri boyunca. Dinler gibi gözüксе de danışanı konuşurken zihni başka boyutta ve başka bir düzlemde olurdu. Tanıyı koyar, uygun ilacı yazar ve yollardı hastasını işini yapmanın verdiği o emsalsiz özgüven ve vicdan rahatlığı ile.

Hastalarının büyük çoğunluğu kadındı ve hepsinden nefret ediyordu. Kendindeki eksikliği ve içine düştüğü saplantıyı bile bile seçmişti bu mesleği ve bir o kadar hayattan intikam almak adına.

Adı gibi erdemli bir insan olmayı çok isterdi doğrusu her ne kadar etrafındaki insanlar onun fazlasıyla erdemli bir doktor ve insan olduğuna dair bir düşünce geliştirmiş olsalar da.

Onun gözünde çevresindeki pek çok insan görünenin ötesinde akılsızdı ve gereksiz işlerle iştiğal ediyorlardı. Kimse halinden memnun değildi üstelik ve bir o kadar şükürsüz.

Bursla okumuştı tıp fakültesini, bir yandan gecesini gündüze katıp çalışmış bir yandan da parlak bir dereceyle mezun olmuştu. Ki bu planının ilk aşamasıydı.

Tek idolü olmuştu ömür boyu: Ünlü kuramcı Freud. Haricinde de örnek aldığı tek kişi dahi yoktu Erdem Beyin. Gerçi fazlasıyla överdi çalışma arkadaşlarını ama içinden de lanetler yağdırırdı.

Doğuştan sağ bacağı sola oranla oldukça kısaydı. Azmini ve başarı hırsını kamçılaman önemli bir etken olmuştu bu doğrusu. Ne zaman ki zorlansabu özelliğini aklına getirir ve gözünü hırs bürürdü. Diğer insanlardan eksiğideğil fazlası vardı görünenin ötesinde. Onun sahip olduğu zekanın yarısına bile sahip değillerdi. Ve bu onun en büyük artısı ve de övünç kaynağıydı.

İkinci fincan kahveyi doldurmak için tam ayağa kalkmıştı ki cep telefonuna gelen bir mesaj çekti dikkatini. Sabahın bu erken saatinde kimden mesaj gelebilirdi ki. Telefonu eline alıp bir çırpıda okudu gelen mesajı:

“Bu gece aynı yerde ve aynı saatte.”

Gönderen numarayı tanıımıyordu. Ne de nerede hangi saatte olması gerektiği hakkında bir fikre sahipti.

Okkalı bir küfür savurdu yüksek sesle. Sırası değildi şimdi bunları düşünmenin. Mesai başlamadan hastanede olmalı ve hasta dosyalarına göz atmalıydı. On beş gündür düzenli terapiye gelen kadını düşündü. Bir para babasının genç ve güzel karısı ve bir o kadar mutsuz. Ne çok sebep vardı kadınlardan nefret etmesi için. Bir kere hepsi yapay ve çirkindi ve bir o kadar aptal. Hiç bir şeyden memnun olmayan bir ordunun askerleri adeta. Sadece ve sadece zevklerinin ve ihtiraslarının peşinde olan tanımsız ve vasıfsız ne kadar kadın varsa üstelik.

Kadın dendi mi aklına üvey anası gelirdi ilk etapta. Annesinin ölümünden sonra hayatına müdahil olan ve hayatını biçimlendiren aynı oranda cehenneme döndüren o sarı cadı. Az dayağını yememiş az hakaretine maruz kalmamıştı doğrusu. Ayağı her aksadığında demir bir çubuklaacımazca vururdu kısa ayağına.

“Aksamamalısın aptal çocuk.” diye sıraladığı hakaretler daha dün gibi aklındaydı. Allah’tan kazandığı burs sayesinde evinden uzaklaşmış ve yatılı okumaya başlamıştı.

“Evet, aksıyorum ama dünyanın en akıllı insanıyım.” diye hep avutmuştu kendini.

Yarım saate kadar hastanede olmalıydı.

devam edecek.